

De Ster

De geboortedag van de Kerk.

Op den 6en April 1940 was het 110 jaar geleden, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gesticht werd met zes leden.

(Zie blz. 123)

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 8

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

Want er is niets verborgen, dat niet openbaar zal worden; noch heimelijk, dat niet bekend zal worden, en in het openbaar komen. Lukas 8:17.

INHOUD

DE AARDSCHE ZENDING VAN DEN VERLOSSER

	<i>door Melvin J. Ballard</i>	115
AAN DIE KOMEN	<i>van Adema van Schellema</i>	119
VAN DE REDACTIE:		
HET GLOREN VAN EEN NIEUWEN DAGERAAD		120
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.		122
De 110de GEBOORTEDAG VAN DE KERK		123
VRAGEN VAN PROTESTANTEN		125
DE KLEINE JOHANNES	<i>door Frederik van Eeden</i>	127

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN

Drukwerk

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden
Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE AARDSCHE ZENDING VAN DEN VERLOSSER.

UIT EEN TOESPRAAK

van Ouderling MELVIN J. BALLARD.

HEMEL EN AARDE verheugen zich erover, dat Christus geboren was en de aarde haar Koning in het vleesch mocht ontvangen. Zijn heerlijke geest, die niet alleen deze aarde, maar ontelbare werelden heeft geschapen, had een heilig lichaam op zich genomen, dat eenmaal zou sterven, opdat zou kunnen worden verlost, wat Hij gescha-

Oud. MELVIN J. BALLARD

pen had, hierdoor het recht verwervende over Zijn scheppingen te heerschen.

Het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen, dat Jezus Christus inderdaad de Zoon van God is, speelt een gewichtige rol, wanneer het gaat over de vraag, of Hij tot Zijn verheven zending gerechtigd was of niet.

Waarom kwam Hij op deze aarde? Hij had heerlijkheid genoeg. Hij was een God en had werelden geschapen. Groot waren Zijn eer en heerlijkheid, maar Hij moest op aarde een heilige zending vervullen. Hij kwam om de gevolgen van den val des menschen teniet te doen. Door den val van Adam kwamen alle menschen in een toestand van sterfelijkheid, door het Zoenoffer van Christus zullen ze in een toestand van onsterfelijkheid komen. Geen van Adams afstammelingen kon den prijs betalen; hiervoor was een man noodig, die de eigenschappen bezat, die Christus had. Wanneer Jezus Christus in werkelijkheid de Zoon van God is, dan is Hij een onsterfelijk wezen, gelijk Zijn Vader. Geen wonder dus, dat Hij kon zeggen, dat niemand Zijn leven kon nemen. Omdat Hij ook het kind van een sterfelijke moeder was, bezat Hij ook de eigenschappen der sterfelijkheid, en wel zoodanig, dat Hij Zijn leven kon nederleggen, uit vrijen wil en eigen besluit. De verlossing eischte den dood van een God — en hier was een God, de Zoon van een God. Hij bezat onsterfelijkheid en Zijn dood was de prijs, welke Adams overtreding eischte — de dood van een zonde-looze. Niemand anders bezat de noodige eigenschappen, die Jezus Christus bezat. Zelfs de dood van alle menschen tezamen zou niet het gewenschte doel kunnen bereiken.

Een ware Vriend in den Nood.

Hoe de verlossing tot stand werd gebracht, kunnen wij misschien niet ten volle verstaan. Ik herinner mij een gebeurtenis, die zich voor vele jaren afspeelde en een diepen indruk op mij achterliet. Ik zag hoe een man in het bezit van een oud huis kwam, waarin hij en zijn broers en zusters eens geboren waren. Hij had natuurlijk geen anderen wensch, dan dit heiligdom voor zijn familie te bewaren. Maar de tijden werden slechter en slechter en hij zag zich genoodzaakt een hypotheek op zijn huis te nemen, natuurlijk zonder een oogenblik er aan te denken, dat hij het zou kunnen verliezen. Hij geloofde de belasting in weinig jaren te kunnen voldoen. Maar de tijden werden nog slechter, zoodat hij weldra niet eens de rente kon opbrengen, laat staan de afbetalingssom. En ten slotte kwam de dag, waarop de bezitter van de hypotheek zijn rechten liet gelden en de ontruiming van het huis verlangde.

Het was een treurige dag en een treurig beeld, te zien, hoe de arme man zijn schamele meubelen uit het huis droeg en op een kleine wagen laadde,

Een vriend, die voorbij ging zag zijn kommer en zijn vertwijfeling, hij werd door medelijden bewogen, ging tot den bezitter van de hypotheek en zeide tot hem: „Ik weet dat u dit oude huis niet noodig hebt, u wilt alleen de rente en het kapitaal terug hebben. Ik heb de droefenis van dien man gezien en ben besloten hem te helpen. Ik betaal u het kapitaal en de rente terug en u geeft mij de hypotheek.“

Zoo gezegd, zoo gedaan. Deze goede vriend ging tot den armen man en zeide tot hem: „Ik zag uw kommer en vertwijfeling toen u gedwongen werd uw oude tehuis te verlaten. Het behoort nu aan mij, ik heb het verworven, maar ik stel u voor het terug te koopen op voorwaarden, die u gemakkelijk kunt nakomen.“ Een nieuw verdrag werd gesloten en de man mocht in zijn huis terugkeeren. Wat een gelukkige dag voor hem.

En zulk een vriend heeft de menschheid in Jezus Christus. Want een ieder die in deze wereld komt, ontvangt een heerlijk aardsch lichaam, maar dat met een hypotheek belast is — de hypotheek van den dood. Niet een van ons bezit de macht den prijs te betalen om dit lichaam voor den dood te behoeden of van den dood te verlossen. En wanneer de tijd komt, dat we dit lichaam zullen verlaten: de Heer openbaarde aan den Profeet Joseph Smith, dat zelfs de rechtvaardigen zich buiten hun lichaam zouden gevoelen als in een soort gevangenis, en dat de geest zeer zal verlangen naar de hereeniging met het lichaam.

Toen Jezus Christus den grond legde voor deze aarde, wist Hij welk een vreugde wij door onze verplaatsing naar deze wereld zouden genieten, want wij juichten van vreugde, toen deze wereld klaar gemaakt werd. Wij werden niet hierheen gedreven, wij kwamen verheugd en uit vrijen wil, ofschoon wij zonder twijfel wisten, dat ook smart en lijden, kommer en zorgen en tenslotte de dood ons wachtten. Maar wij wisten ook, dat aan de andere kant van het graf ons een verheven toe-

komst verbeidde, een toekomst die ons in eeuwig en vooruitgang voorwaarts en opwaarts, zelfs tot den Troon van God zou voeren.

Het werk en de belooning van Christus.

Wij wisten, dat wij deze hoogten niet zouden kunnen bereiken, tenzij wij eerst hier op aarde zouden komen en daarom kwamen wij uit vrijen wil en vol vreugde.

Maar Christus wist ook van te voren hoe zeer wij zouden lijden onder het gemis van het stoffelijke lichaam nadat wij eens daarmee verbonden zouden zijn geweest. Geest en lichaam vereenigd voeren tot de volkomene vreugde van den mensch. Gescheiden van het lichaam zal de mensch zich nooit geheel gelukkig kunnen gevoelen. Christus wist dit, zelfs voor Hij op deze aarde kwam en daarom heeft Hij een weg bereid waardoor de schuld kan worden betaald.

De prijs bestond niet in waarden zooals wij ze kennen, maar in den dood van den zondenlooze, den dood van dezen God, die in Zijn wezen zulke hooge waarden belichaamde, dat Hij deze schuld kon afdoen. En zoo ging Hij en de Schrift zegt treffend: „Hij heeft ons duur gekocht.” Hij heeft een ieder van ons afzonderlijk losgekocht insoover het het aardsche lichaam betreft. Hij heeft Zijn leven daarvoor gegeven en hiermede Zijn volkomen recht op ons verworven. Hij belooft ons, dat wij, indien wij zekere voorwaarden willen nakomen, in ons lichaam terug zullen keeren. Deze voorwaarden zijn licht te vervullen, hun vervulling ligt binnen het bereik van een ieder van ons. En

wanneer wij naar de volheid van het Evangelie leven, zullen wij ons lichaam niet terugontvangen zooals het was, maar het zal ons in een verheerlijkten en onsterfelijken staat worden teruggegeven, zoodanig, dat wij daarmede in de tegenwoordigheid van God voor eeuwig in Zijn hemelsch Rijk kunnen leven.

Wanneer ons dit niet zal gelukken, dan hebben wij een andere gelegenheid: wanneer wij de wet ten deele geleefd hebben, zullen wij een lichaam ontvangen, die meer met de aardsche heerlijkheid in overeenstemming is, een toestand evenwel, die der sterfelijkheid verre te boven gaande. Zelfs diegenen, die ook deze hoogten niet kunnen bereiken zullen toch ook hun Koninkrijk ontvangen, n.l. de telestiale heerlijkheid en zelfs deze heerlijkheid overtreft alle menschelijke voorstellingen.

De volmacht van Christus.

Op die wijze heeft ons deze wonderbare Vriend in werkelijkheid vrijgekocht. Hij kwam op deze aarde om dit te doen. Hij bezit de sleutelen en Hij zal den mensch verhoogen in de mate overeenkomstig diens eigen wil en overeenkomstig den prijs dien hij voor het ontvangen der heerlijkheid, onsterfelijkheid en het eeuwige leven zal betalen. Dit is Gods geschenk aan de wereld, Zijn eeniggeboren Zoon. Hij is gestorven en van de dooden opgsstaan.

Het feit van Zijn opstanding is de voornaamste gebeurtenis van Zijn geheele leven. Het is voor vele menschen niet gemakkelijk het wonder Zijner geboorte te verstaan. Velen twijfelen eraan,

maar toch: wie heeft ooit voor Zijn tijd de banden van den dood verbroken?

Ongetelde millioenen waren reeds gestorven, maar ziehier Iemand, die de macht heeft zelfs den dood te overwinnen. Hij bezit de sleutelen en toont ons den weg en Hij is de Vorst van het leven, door wien alleen de opstanding komt tot iederen man, en iedere vrouw. Iedereen zal opstaan uit de dooden.

Het getuigenis van Joseph Smith.

Het getuigenis van Joseph Smith en zijn medewerkers wijst op het feit, dat Christus na eeuwen van lange stilte opnieuw gesproken heeft en wel als een bewuste persoonlijkheid, zoo werkelijk als in den tijd toen de engelen tot de bedroefde apostelen zeiden: „Gij Galileesche mannen wat staat gij en ziet op naar den hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel zal alzoo komen gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien henenvaren.”

Slechts weinigen zagen Hem opvaren, weinigen hebben Hem weer zien nederdalen. Maar Hij zal ook tot Zijnen tempel komen, zooals de profeten het voorspeld hebben. Ja de dag zal komen waarin zelfs de boozen Hem zullen zien. Zij zullen terneder vallen en de rotsen aanroepen zich over hen te storten om zich voor Zijn ontzagwekkende tegenwoordigheid te verbergen. De dag van Zijn wederkomst is Gode zij dank niet ver meer en ieder jaar brengt ons deze glorierijke dag dichterbij, dat Hij wederom op aarde komen zal, maar dan als Koning der Koningen en Heer der Heeren.

En de wereld zal bereid zijn Hem te ontvangen.

Ik verklaar u mijn broeders en zusters, dat alle plannen der menschen ten spijt, er niemand op aarde is en ook nooit zal zijn, die in staat is Vrede op aarde en in den menschen een welbehagen te scheppen, dan alleen deze Vrededorst, de Heere Jezus Christus.

De menschen zullen nog dagen van zorgen, moeilijkheden en strijd zien; de strijd zal aanhouden tot zij hun eigen hulpbronnen uitgeput zullen hebben. Daarna zal die orde der dingen in de wereld komen, waarvan Hij alleen de sleutelen heeft. Nederig zullen zij dan komen, zij zullen Hem erkennen en Hem welkom heeten wanneer Hij verschijnt.

Hij zal dan eerst komen wanneer zij bereid zijn en gewillig Hem als Koning aller Koningen en Heer aller Heeren te erkennen.

Ik geef u heden mijn getuigenis, dat ik weet, dat Hij uit de maagd Maria geboren werd, dat Hij in daad en waarheid de werkelijke Zoon van God was. Ik weet dat Hij leeft, ik weet het evenzoo zeker als Thomas het wist, nadat hij zijn hand in Zijn wonden gelegd had en uitriep: „Mijn Heer en mijn God!”

Ik weet het heden evenzoo zeker als ik het zal weten, wanneer ik in Zijn tegenwoordigheid zal staan, Zijne wonderbare stem zal hooren en Zijn verheerlijkt aangezicht zal aanschouwen.

God zegene de Heiligen en alle menschen die hun leven naar Zijn leer inrichten en Zijn geboden onderhouden.

Ik bid dit in den naam van Jezus Christus. Amen.

*Aan die komen**Gedicht van Adema van Scheltema*

Gedenkt, gij kinderen van vrede,
Bloemen aan den boom van geluk,
Gedenkt het vreeslijk verleden,
Gedenkt die de aarde voor u kneedden
Als de wortelen van uw geluk!

Gedenkt, gij lachenden, levensblijden,
Het geluid op aarde van den schrik
En luistert aan den afgrond der tijden
Naar den kreet van die uw ziel bereidden —
Als naar de echo van een snik.

Gedenkt, gij gezegenden en gezonden,
Hen die vielen voor uw blijde eeuw —
Zie hun gelaat en wilde wonden,
Zie het zwarte gat hunner monden,
Nog open voor een laatsten schreeuw!

Gedenkt gij de smeekende oogen
En al de stamelende pijn
Van die, verbrijzeld en bloedovertogen,
Langzaam den donkeren dood inzogen —
Gedenkt gij die uw verlossers zijn!

Gedenkt gij den dreun van hun schreden,
Tast terug in den donkeren vloed
Van die de' ijzeren strijd voor u streden
Tast terug in het zinkend verleden —
Dat uw hand nog drupt van hun bloed!

Gedenkt die, wat zij deden en zagen
Nimmer meer wischten uit hun geest,
Die door al hun gruwelijke dagen
Aller gruwelen bleven dragen —
Gedenkt de gewonden van geest!

Gedenkt ons, die állen vochten,
Gedenkt ons áller bitteren strijd,
Gedenkt ons, die den weg voor u zochten,
Gedenkt ons, die nog niet vinden mochten —
Gedenkt, gedenkt onzen blinden tijd!

15 APRIL 1940

VAN DE REDACTIE

HET GLOREN VAN EEN NIEUWEN DAGERAAD

Het was op den 3den Augustus van het jaar 1492, dat een kleine vloot van drie schepen de haven van Palos uitzeilde, een onbekende bestemming tegemoet. Niemand van de opvarenden wist het einddoel van de reis, zelfs de bevelhebber van de vloot wist het niet. Naar het Westen, was het parool. Doch wat men daar zou vinden? Ontzaglijke moeite en ontberingen had Columbus zich getroost om deze reis te kunnen maken. Een ontombare drang naar het Westen, een onverwoestbare begeerte om den grooten oceaan over te steken bezield hem. Gedragen door een verheven gedachte, voortgestuwd door een onuitroeibare energie en een ontombaren wil, had hij de tegenwerking zijner tijdgenooten, veelal op afgunst, bijgeloof en onkunde gegrond, tenslotte weten te overwinnen. De rotsvaste overtuiging, dat aan de andere zijde van het groote water land moest zijn, verliet hem geen oogenblik. Hij meende het bewijs te kunnen leveren, dat de algemeen heerschende opvatting, als zou men, al voortzeilende, tenslotte in een peilloozen afgrond storten, wijl de aarde een plat vlak zou zijn, een waandenkbeeld was. De geschiedenis is bekend: hij leverde dat bewijs. Doch welk een spot, verdachtmaking, ellende en ontbering moest hij lijden, voor het zoover was! Zooals het Christoffel Columbus verging, zoo verging en ver-

gaat het allen pioniers. Slechts door lijden en strijd kunnen groote dingen tot stand komen. Veel had hij moeten verduren, maar toen hij den voet op het land van de nieuw ontdekte wereld zette, was daarmee de dageraad in het duistere leven van het menschdom aangebroken, want de invloed dezer ontdekking op het menschelijk denken was geweldig. In veler harten ontwaakte thans het verlangen naar eigen onderzoek, naar het bezit van een persoonlijk oordeel. Niet alleen op het gebied der zeevaart openbaarde zich dat verlangen, ook op ander terrein nam men dit verschijnsel geleidelijk waar. Begrippen, opvattingen, die eeuwen en eeuwen lang als waar en onweerlegbaar hadden gegolden, bleken bij ernstig en onpartijdig onderzoek even zoovele misvattingen te zijn, die daarom zoo lang stand hadden kunnen houden, wijl zij nimmer op hun echtheid waren getoetst. Men nam aan op gezag en daarmee was de zaak afgedaan. Geen wonder dat de wetenschap geen voortgang kon maken! Geleidelijk werd dit anders. De onderzoekingen der astronomen verbanden de aarde van haar bevoorrechte positie als middelpunt van het Heelal naar de plaats, welke haar als planeet van den zooveelsten rang rechtens toekwam. Galileï kwam op het denkbeeld de Aristotelische bewering, dat een lichaam vlugger valt, naarmate het zwaarder is,

aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Hij kwam tot de ontdekking, dat wat in dat opzicht vele eeuwen lang voor waar was gehouden, volkomen onwaar was. Maar niet alleen ten aanzien van de wetenschap richtte men zich uit zijn gebogen houding op: ook op religieus gebied begon het verlangen naar gewetensvrijheid zich baan te breken. Maarten Luther eischte voor zich en voor alle menschen het recht op God te dienen volgens eigen geweten en overtuiging en niet ingevolge van boven opgelegden dwang.

Deze pioniers en alle strijders voor de waarheid met hen, hebben voor hun zaak geleden. Doch uit dat leed en dien strijd werd de vrijheid der wereld geboren. De dageraad van een nieuwen dag was aangebroken; het werd lichter in de harten der menschen en zij konden vrijer ademen. De zeden werden zachter, de rechtspraak werd in betere banen geleid, kunsten en wetenschappen bloeiden. De onderzoekingen en ontdekkingen der geleerden brachten het maatschappelijk leven op hooger peil. En dat alles kon tot stand komen, doordat vrijheid van overtuiging de plaats innam van dwang en de mogelijkheid van vrij onderzoek niet langer werd belemmerd door aanvaarden op gezag, m.a.w. de menschheid maakte dezen grooten vooruitgang, doordat hij de leerstellingen van Christus beter navolgde dan in de voorgaande eeuwen het geval was geweest. Wat is hieruit de gevolgtrekking? Dat die gemeenschap, dat land en dat volk het gelukkigst is, dat het Evangelie van Christus, hetwelk liefde, ver-

draagzaamheid en gewetensvrijheid op den voorgrond stelt, op de beste wijze leeft.

Zoo lezen wij in Handelingen 4 vers 32, enz. het volgende:

„En de menigte van degenen, die geloofden, was één hart en ééne ziel; en niemand zeide, dat iets van hetgeen hij had zijn eigen ware, maar alle dingen waren hun gemeen.

En de Apostelen gaven met groote kracht getuigenis van de opstanding van den Heere Jezus; en er was groote genade over hen allen. Want er was ook niemand onder hen, die gebrek had; want zooveel als er bezitters waren van landen of huizen, die verkochten zij en brachten den prijs der verkochte goederen, en leiden dien aan de voeten der apostelen. En aan een iegelijk werd uitgedeeld, naar dat elk van noode had.”

Zoo leefden zij, die zich aan Christus geboden onderwierpen en zoo werden zij derhalve gezegend. Thans leven wij in een tijd, dat vele menschen zich meer en meer van Zijn leer afwenden. In de landen, waar dit het meest geschiedt, ziet men dan ook als het ware het rad van den tijd terug draaien; de individueele vrijheid moet het veld weer ruimen voor dwang van boven af, de verzachte zeden maken plaats voor ruwheid en geweld en innerlijke beschaving is dan ook verre te zoeken. Ja, zelfs de methoden der tyrannen uit de oudheid worden weer toegepast: evenals Nebukadnezar na de verovering van Babylon geheele volksstammen deporteerde, zoo moeten ook nu groote volksgroepen tegen hun zin en volgens

het inzicht der machthebbers naar andere streken verhuizen.

Het licht van den nieuwen morgen taant en het schijnt wel, alsof het gedoemd is eerlang geheel te verdwijnen. Doch dat zal niet gebeuren, Gods belofte is daarvoor borg. Wij, als Heiligen der Laatste Dagen weten dat.

De Meester zeide eenmaal:

„Ik ben het Licht der wereld.” Dat licht heeft Hij aan Zijn Kerk overgedragen en de leden zijn gehouden het brandende te houden en het verder te dragen, opdat de dageraad niet wederom plaats make voor duisternis, doch moge overgaan in een stralenden volkomen dag. Dit zij onze vreugde en onze verantwoordelijkheid.

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

De Gemeente-conferenties.

Met groot succes werd in elke gemeente de conferentie gehouden. Speciale programma's werden uitgevoerd en goedgeslaagde vergaderingen van werkers(sters) werden gehouden, waarin verslagen van de diverse organisaties werden uitgebracht. Vele raadgevingen werden gegeven en problemen besproken. Utrecht sloot Zondag 6 April j.l. de rij van deze vergaderingen.

Nu het oog gericht op de a.s. Zendingsconferentie.

De Zendingsconferentie.

Wij maken u attent op de goedkope reisgelegenheid welke verstrekt wordt van 10—20 Mei a.s. Voor gezelschappen van 5—9 personen wordt een extra reductie gegeven van 8—14 pct.

Organiseer voor de Zendingsconferentie zooveel mogelijk groepen van bovenstaande aantallen en u kan op een goedkope wijze het groote Zendingsfeest te Rotterdam bijwonen.

Bouwfonds-feestavond.

Op Dinsdag 19 Maart j.l. hield de Dordrechtse gemeente een feestavond ten bate van het bouwfonds. Zang, muziek, tooneel en declamatie werd de vele aanwezigen aangeboden. Alle leden hebben medegewerkt om deze avond te doen slagen. Het mooie doel een eigen kerkgebouw te bezitten, heeft een ieder er toe gedrongen een steentje bij te dragen. De zusters verzorgden en verkochten consumpties en de opbrengst daar-

van was ook ten bate van het bouwfonds.

Het batig saldo van deze feestavond bedroeg f 33.—.

Hetzelfde programma wordt ook in het kerkgebouw Overmaas gegeven op Donderdag 25 April a.s.

Allen worden vriendelijk uitgenodigd deze feestavond bij te wonen en wij verzeeken u, dat gij tevreden huiswaarts zal keeren.

Overleden.

Te Assen overleed den 12den Maart 1940 op 58-jarigen leeftijd Hendrik Lever, Broeder Lever werd den 11den October 1881 te Buinen geboren en den 24sten September 1907 door John Smeding gedoopt.

Te Zoutkamp overleed den 18den Maart 1940 op 46-jarige leeftijd Bernardus J. Cornelis Roedelhof. Broeder Roedelhof werd den 15den September 1893 te Bergen op Zoom geboren en den 17den Mei 1923 door John Borger gedoopt.

Onze gedachten van deelneming gaan naar de nabestaanden uit.

Gedoopt.

Den 3den Maart werd te Groningen door br. Klaas Woltjer onderstaande personen gedoopt: Elisabeth Stoffers, Jacobus Godfried Wagelaar en Hendrikje Koning v. d. Velde, resp. bevestigd door Pouwel van Komen en Tiddens Drent.

Wij wenschen deze nieuwe leden hartelijk geluk en hopen, dat zij hechte steunpilaren zullen worden in Christus Kerk.

De 110de geboortedag van de Kerk

(Bij de voorpagina)

DEN 6den APRIL j.l. was het 110 jaar geleden, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd opgericht. Wij lezen daaromtrent in de Kerk-geschiedenis het volgende :

Kort nadat het Melchizedeksch Priesterschap zijn intrede had gedaan, werd bekend gemaakt, dat de Kerk van Jezus Christus moest worden georganiseerd. Na ernstig gebed, hetwelk door Joseph Smith en zijn metgezellen werd opgezonden, kwam het woord des Heeren tot hen in het huis van vader Peter Whitmer, „en gebod ons”, aldus schrijft de Profeet, „dat ik Oliver Cowdery tot ouderling in de Kerk van Jezus Christus zou verordineeren, en ook, dat hij mij tot dat zelfde ambt zou verordineeren, waarna anderen zouden worden aangesteld, gelijk ons van tijd tot tijd zou worden bekend gemaakt. Ons werd evenwel geboden deze plechtigheid uit te stellen tot een tijdstip, waarop onze broeders, die reeds waren gedoopt en zij, die nog gedoopt moesten worden, bijeen zouden kunnen zijn, opdat zij hun goedkeuring zouden kunnen geven aan deze onze verordineering en doorstemming hun wensch kenbaar zouden kunnen maken of zij ons als hun geestelijke leiders wilden aanvaarden of niet. Alsdan zou ons ook worden geboden het brood te zegenen en het met hen te breken, en wijn te nemen, het te zegenen en het met hen te drinken, waarna wij elkander zouden verordineeren gelijk geboden was en vervolgens anderen

zouden roepen om hen in het Priesterschap op te nemen, zooals de Geest ons zou leiden. Tenslotte zouden op allen, die tevoren waren gedoopt, de handen worden opgelegd voor de gave des Heiligen Geestes. Al deze dingen zouden worden gedaan in den naam des Heeren.”

Op den 6den April 1830 was de tijd voor de vervulling dezer belofte aangebroken en Joseph en eenige anderen, die gedoopt waren, kwamen in het huis van Peter Whitmer bij elkander en begonnen met het organiseren van de Kerk, gelijk de Heer hun had geboden. Het was op een Dinsdag en zij waren zes in getal: Joseph Smith, Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Peter Whitmer Jr., David Whitmer en Samuel H. Smith. Deze kleine, doch gedenkwaardige vergadering werd geopend met plechtig gebed. Alle aanwezigen gaven daarna uitdrukking aan hun gewilligheid om Joseph Smith en Oliver Cowdery als hun onderrichters in de dingen van het Koninkrijk Godste erkennen. Daarna werd hun gevraagd, of zij gewillig waren om gezamenlijk de Kerk van Jezus Christus te organiseren, hetgeen zij eenstemmig met ja beantwoordden.

„Toen legde ik mijn handen op Oliver Cowdery”, aldus zegt de Profeet, „en verordineerde hem tot ouderling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarna hij mij tot het zelfde ambt in genoemde Kerk verordineerde. Toen namen wij brood, zegenden het

en braken het met hen; daarna wijn, zegenden het en dronken het met hen. Vervolgens legden wij de handen op elk lid afzonderlijk, opdat zij de gave des Heiligen Geestes mochten ontvangen en als leden van de Kerk van Christus zouden worden bevestigd. De Heilige Geest werd in aanzienlijke mate op ons uitgestort: sommigen profeteerden, terwijl wij allen God loofden en ons uitermate verheugden.”

Al deze zes jonge mannen — Hyrum Smith, de oudste, was slechts 31 jaar oud — waren vóór de oprichting gedoopt. Op dezen gedenkwaardigen dag, den 6den April 1830, werden zij allen op nieuw gedoopt.”

Tot zoover de geschiedenis der oprichting onzer Kerk. Als wij, 110 jaren na deze gebeurtenis, hieraan terugdenken, och, dan lijkt alles zoo simpel en weinig indrukwekkend. Toch was deze kleine, eenvoudige en voor de oogen der wereld verborgen gehouden plechtigheid van onmetelijk groote beteekenis. Zij beteekende niets minder dan het begin der vervulling van den droom van den grooten koning Nebukadnezar (zie Daniël 2 v.n.l. 44-45) en van

vele door de oude profeten geuite profetieën.

Deze zes mannen, het minimum aantal, hetwelk de wet voor de organisatie als bedoeld, eischte, deze eenvoudige lieden, die door de grooten der wereld geen blik waardig werden geacht, zouden weldra uitgaan als herauten des Konings, als strijders tegen onwetendheid en eeuwen-oude waan, als dragers van Goddelijk licht, hetwelk achttien eeuwen lang niet in één menschenhart geschenen had! Zij met hun zessen, zouden staan tegenover een twijfelmoedige, hardnekkige en spottende wereld. Nog erger: diezelfde wereld zou sommigen hunner en velen hunner volgelingen het leven benemen om hun geloofs wil! Van den moed, de standvastigheid en het onwankelbaar geloof dezer mannen zou het afhangen, of het „Licht der lichten, dat achter 's werelds duistere wolken was opgegaan”, zou kunnen worden voortgedragen. Het *werd* voortgedragen en schijnt thans in de harten van duizenden en duizenden en zendt voor hen zijn stralen uit op den levensweg, die voor anderen in dezen tijd zoo nameloos donker lijkt.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Mei.

AVONDMAALSVERS

Dat wij dan steeds indachtig zijn
Uw lijden, o, zoo bang,
Volbracht voor ons op Golgotha;
De liefde was Uw drang.

Nephi 3:7: „Ik weet, dat de Heere geenszins bevelen aan de kinderen der menschen geeft zonder hen den weg te bereiden om die geboden te kunnen volbrengen.”

Vragen

VAN PROTESTANTEN

Uit „Der Wegweiser.”

1. *Kan een erkenning van Christus alleen ons niet zalig maken? Waartoe is dan het lidmaatschap van Uw kerk noodig?*

De erkenning van Christus alleen kan ons niet zalig maken. „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: „Heere, Heere” zal het koninkrijk der Hemelen ingaan, maar die daar doet den wil mijns Vaders, die in den Hemel is.” Matth. 7:21.

Christus en Zijn apostelen hebben ons geleerd, dat wij geloof moeten hebben (Hebr. 11:6), ons van onze zonden moeten bekeeren (1 Joh. 1:2-9) Hand. 17:30, 2:38, Joh. 8:1-11) door dienstknechten van God, die het Priesterschap dragen, gedoopt moeten worden (Hand. 22:2-9) 19:1-6, 2:38, Joh. 3:5) en de gave des Heiligen Geestes moeten ontvangen door het opleggen der handen, (Hand. 19:6, 8:17, 2:38). Deze zijn en waren steeds de verordeningen, noodig voor het ingaan in Gods Koninkrijk.

2. *Wat gelooft u aangaande de toekomstige regeering van Christus?*

Wij gelooven, dat Christus in de naaste toekomst naar deze aarde zal wederkeeren en dan als Heer der heeren en Koning der koningen” persoonlijk op deze aarde zal regeeren. Deze zal worden vernieuwd en haar paradijs-heerlijkheid terug ontvangen.

Jezus Christus zal naar deze aarde in Zijn verheerlijkt lichaam terugkeeren, in hetwelk Hij ook ten hemel voer. Deze gebeurtenis zal het Duizendjarig Vrederijk inluiden. Christus zal met de rechtvaardigen duizend jaren regeeren. Na verloop van dien tijd zal Hij Zijn laatste oordeel over de inwoners dezer aarde uitspreken.

3. *Waarom zoudt U meer volmacht dan andere Protestantse Kerken hebben om den doop, het avondmaal enz. te bedienen?*

Wij gelooven, dat een mensch van God geroepen moet zijn door openbaring en door het opleggen der handen van diegenen, die daartoe de volmacht hebben, om het Evangelie te kunnen prediken en in deszelfs verordeningen te bedienen. Hierbij zij opgemerkt, dat het niet gaat om de vraag, of de een meer volmacht bezit dan de ander, doch of hij inderdaad volmacht bezit. Het huis des Heeren is een huis van orde, en daarom kan slechts één kerk op aarde deze volmacht bezitten, welke een mensch het recht geeft, in de verordeningen van het Evangelie te bedienen. Indien het anders ware, zou er ook geen orde zijn in Gods werk.

De Apostelen, die eertijds de sleutelen dezer volmacht hier op aarde bezaten, keerden in dezen tijd naar de aarde, na hun opstanding terug en verordineerden den eersten profeet dezer Kerk tot zijn ambt en door deze ver-

ordening van het opleggen der handen is deze volmacht van hem op de huidige dragers van het Priesterschap overgegaan.

4. Waarin onderscheidt zich Uw Priesterschap van onze geestelijkheid?

Uw Geestelijkheid onderscheidt zich van ons Priesterschap daardoor:

1e. dat alle waardige mannelijke leden Priesterschapdraggers kunnen worden;

2e. dat geen bijzondere schoolsche opleiding daartoe noodig is;

3e. dat onze Priesterschapdraggers voor hunne diensten niet worden betaald;

4e. dat onze opvatting van Gods volmacht geen enkele maatregel toelaat, waarbij deze volmacht uitsluitend in handen van paedagogen wordt gelegd.

Het opnemen van een man in het Priesterschap moet volgens de in zijn Kerk voorgeschreven wijze geschieden. Wij lezen o.a. „Niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron” (Hebr. 5:4). De bediening van Christus en Zijn rechtmatige discipelen is in volle overeenstemming met de vier genoemde punten. Nergens lezen wij, dat het Priesterschap tot een bepaalde klasse is beperkt of dat een bijzondere opleiding noodig is om dit Priesterschap te verwerven of dat de dragers van

dat Priesterschap zoodanig georganiseerd waren, dat zij een bepaald salaris voor hun diensten in de kerk moesten ontvangen.

Indien deze verordeningen aldus ten uitvoer waren gebracht, dan zou dit ongetwijfeld vermeld zijn geworden. Een dergelijke vermelding treft men echter nergens aan, omdat zij niet aldus zijn uitgevoerd, wijl zij niet met de eenvoudige en duidelijke leer van den Meester strooken.

5. Geloof U niet, dat onze Geestelijkheid beter is voorbereid om Godsdienst-waarheden aan de wereld te verkondigen?

Neen. De voorbereidende vorming uwer Geestelijkheid moge den schijn wekken, als zoude zij beter zijn voorbereid om Godsdienstwaarheden aan de wereld mede te deelen, wanneer wij echter uw leerstellingen met den Bijbel vergelijken, zien wij, dat gij vele eenvoudige en gewichtige waarheden hebt weggelaten of veranderd wegens uw gebrek aan kennis en begrip daarvan. Gelijk Christus twaalf ongeleerde leken aanstelde en hen vormde, zoo vormen wij onze Priesters. Als doorslaggevend bewijs voor dit antwoord noodigen wij u uit, de vruchten van de leerstellingen dezer beide lichamen met elkander te vergelijken, want Christus zeide: „Aan hunne vruchten zult gij hen kennen”.

* * *

Wellevendheid is het kostbaarst kleinood; schoonheid zonder wellevendheid is als een tuin zonder bloemen.

Al is men nog zoo arm, een goed voorbeeld kan men altijd geven.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

Een oogenblik scheelde het weinig, of zijn vreugdetranen waren, in één moeite door, tranen van angst en berouw geworden. Maar toen dacht hij aan Windekind, die nu zijn vriend was, zijn vriend en vertrouweling, aan het geschenk van den elfenkoning en aan die heerlijke, onbetwistbare waarheid van al het gebeurde en hij zocht kalm en op alles voorbereid den weg naar huis op.

De ontmoeting viel niet mede. Zoo erg had hij zich de onrust en vrees van zijn huisgenooten niet voorgesteld. Hij moest plechtig beloven, nimmer meer zoo ondeugend en onvoorzichtig te zijn.

„Dat kan ik niet,” zeide hij vastberaden. Daar zag men vreemd van op. Hij werd ondervraagd, gesmeekt, bedreigd. Maar hij dacht aan Windekind en hield vol. Wat konden hem straffen schelen als hij Windekind's vriendschap maar behield — en wat zou hij niet voor Windekind willen lijden! Vast klemde hij het sleutelteje aan zijn borst en de lippen oopen, terwijl hij iedere vraag met schouderophalen beantwoordde. „Ik kan niets beloven,” zei hij weer.

Doch zijn vader zeide: „Laat hem nu maar met vrede, het is hem ernst. Er moet iets bijzonders met hem gebeurd zijn. Eens zal hij het ons wel vertellen.”

Johannes glimlachte, at zwijgend zijn boterham en sloop naar zijn kamertje. Daar sneed hij een stuk van het gordijnkoord af, deed er het kostbare sleutelteje aan en hing het zich om den hals op de bloote

borst. Toen ging hij getroost naar school.

Het ging zeer slecht dien dag op school. Hij kende zijn lessen geen van allen en lette volstrekt niet op. Voortdurend vlogen zijne gedachten naar den vijver en naar de wonderbare gebeurtenissen van den vorigen avond. Hij kon het zich nauwelijks denken, dat een vriend van den elfenkoning nu weer verplicht zou zijn, sommen te maken en werkwoorden te vervoegen. Maar het was toch alles waar geweest, en niemand om hem heen wist er iets van of zou het kunnen gelooven of begrijpen, zelfs de meester niet, hoe barsch hij ook keek en hoe minachtend hij Johannes ook een luien rekel noemde. Blijmoedig verdroeg hij de kwade aantekening en maakte hij het strafwerk, dat zijn verstrooidheid hem op den hals haalde.

„Zij hebben er toch geen van allen begrip van. Zij mogen mij uitschelden, zooveel zij willen. Ik blijf Windekind's vrienden Windekind is mij meer waard dan zij allemaal te zamen. Ja, met den meester er bij.”

Dat was niet eerbiedig van Johannes. Maar zijn achting voor zijn medemenschen, was, na al het kwaad dat hij er den vorigen avond van had moeten hooren, niet gestegen.

Doch, zooals het meer gaat, hij wist zijne wijsheid nog niet verstandig genoeg te pas te brengen, of liever, te verzwijgen.

Toen de meester vertelde, dat alleen de mensch door God met rede was begaafd en als heerscher

was gesteld over alle andere dieren, begon hij te lachen, Dat bezorgde hem een slechte aantekening en een ernstige vermaning. En toen zijn buurman uit een themaboek den volgenden zin oplas: „De ouderdom van mijne moedwillige tante is groot, maar niet zoo groot als die van de zon” — riep Johannes haastig en luide: „van den zon!”

Allen lachten hem uit en de meester, verbaasd, over zulk een aanmatigende domheid, zooals hij het noemde, liet Johannes schoolblijven en honderdmaal overschrijven: „De ouderdom van mijne moedwillige tante is groot, maar niet zoo groot als die van de zon, — het grootst echter is mijne aanmatigende domheid.”

De scholieren waren verdwenen en Johannes zat eenzaam in het groote schoollokaal te schrijven. Het zonlicht scheen vroolijk naar binnen, deed duizende stofjes glinsteren op zijn weg en vormde op den gewitten muur lichte plekken, die met de wisseling der uren langzaam voortkropen. De meester was weggegaan en had de deur hard toegeslagen. Johannes was reeds aan de twee-en-vijftigste moedwillige tante, toen een klein, vlug muisje, met zwarte kraal-oogjes en zijdeachtige oortjes, uit den versten hoek van het lokaal onhoorbaar langs den muur kwam loopen. Johannes hield zich doodstil om het aardige diertje niet te verjagen. Het was niet schuw en kwam tot dicht bij Johannes' zitplaats. Toen gluurde het een tijd-

lang met de kleine heldere oogjes scherp in het rond — en sprong behendig met één sprong op de bank en met een tweeden op den lessenaar, waaraan Johannes schreef.

„Ei, ei!” zeide deze, half bij zichzelf, „jij bent eerst een dapper muisje!”

„Ik zou niet weten voor wien ik bang moest zijn,” zeide een fijn stemmetje — en het muisje liet de tandjes zien alsof het lachte.

Johannes was reeds aan veel wonderlijks gewend — maar zette nu toch weer groote oogen op. Zoo midden op den dag en op school — 't was ongeloofelijk.

„Voor mij behoef je niet bang te zijn,” zeide hij zacht, — uit vrees het muisje te verschrikken, — „kom je van Windekind?”

„Ik kom u even zeggen, dat de meester groot gelijk heeft en dat ge uw strafwerk ruim verdiend hebt.”

„Maar Windekind zei toch dat de zon mannelijk was, — de zon was onze vader.”

„Ja, maar dat behoeft niemand anders te weten. Wat hebben de menschen daarmee te maken. Ge moet nooit over zulke teedere zaken met menschen spreken. Daar zijn zij te grof voor. De mensch is een verbazend boosaardig en lompe wezen, die liefst alles vangt en doodtrapt wat onder zijn bereik komt. Daar hebben wij, muizen, ondervinding van.”

„Maar muisje! waarom blijf je dan in zijn buurt? Waarom ga je niet ver weg, naar de bosschen?”

Met de Pinkster naar de Zendingsconferentie
